

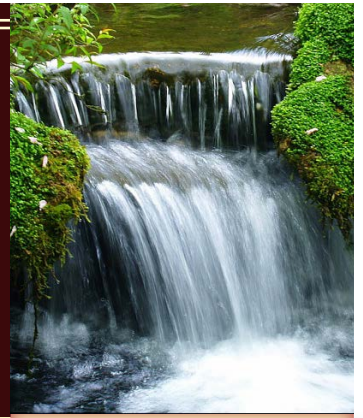

האדמו"ר מהאלמין
רבי שלום יהודה גראס שליט"א
חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

מקוה ישראל ה'

חלק א

סיפורי מעשיות בענין טהרת המקוה

אור הזוהר 230 * אב תשע"ג

מפעל הזוהר העולמי טל: 0527651911

הקדמה לספר סיפורי מעשיות למקוואות ושבת

דהגר. מלין דלכן ביעקב. מלין דאתון. מלין דבלעם. מלין דבלק. מלין דזמרי. וכניש להו, וכל שאר ספורין דכתיבין, ועבדי מנייהו אורייתא. [ביאור: ומי שאומר שאותו ספור של התורה, להראות על אותו ספור בלבד הוא בא - תפח רוחו. שאם כן, היא אינה תורה עליונה, תורת אמת, אלא ודאי תורה קדושה עליונה היא תורת אמת.

בא ראה, מלך בשר ודם לא מכבודו לדבר דברי הדיוט, כל שכן לכתבם. ואם עולה בדעתך שמהלך עליון הקדוש ברוך הוא לא היו לו דברים קדושים לכתב ולעשות מהם תורה, אלא שהוא כנס דברי הדיוטות, כמו דברי עשו, דברי הגר, דברי לכן ביעקב, דברי האתון, דברי בלעם, דברי בלק, דברי זמרי, וכנסם, וכל שאר הספורים שכתובים, ועשה מהם תורה].

ח. הצדיק הקדוש רבי ישראל מרוזין אמר: "מקבילות הלולאות" בפסוק אחד כתבו מקודם "הללו את שם ד'" ואחר כך "הללו עבדי ד'" (תהלים, קל"ה א), ובפסוק אחר: "הללו עבדי ד'" ואחר כך "הללו את שם ד'" (שם, קי"ג א), להודיעך ששני ההילולים מקבילים.

ט. וכעין זה כתב הרבי מרדומסק זצ"ל, סיפור, ממעשה הצדיקים זהו תורה, ולכן אמרו: יפה שיחתן של עבדי אבות מתורתן של בנים, כי נעשה מזה משיחתן תורתן של בנים, וזהו גם כן: הללו עבדי ד' הללו את שם ד', ר"ל דההילול של השי"ת הוא להלל ולשבח את הצדיקים" (תפארת שלמה, חנוכה).

י. והצדיק הקדוש רבי נחמן מברסלב אמר: "על ידי סיפורי מעשיות של צדיקים ממשכים אורו של משיח בעולם ודוחה הרבה חושך וצרות מן העולם". (ספר המידות אות משיח).

יא. הצדיק הקדוש רבי שלום מבעלז ז"ע אמר: "אז נדברו יראי ד' איש אל רעהו וישמע ויכתב ספר זכרון לפניו ליראי ד' ולחושבי שמו". נדברו אמר הצדיק ולא דיברו, כלומר: יראי ד' אלה כבר הלכו לעולמם, והם "נדברים" על ידי איש אל רעהו מהחיים, שמספרים על אודותם, ואז ויקשב ד' וישמע ויכתב ספר זכרון לפניו גם לאותם יראי ד', ששפתותיהם תהיינה דובבות, וגם לחושבי שמו, לאלה שמספרים עליהם.

יב. ואחרון אחרון חביב מאמר הבעש"ט הקדוש זי"ע וז"ל: כל מי שמספר בשבחי צדיקים, כאילו עוסק במעשה מרכבה" (שבחי הבעל שם טוב), וראה פירוש על הדמיון למעשה מרכבה בספר נפלאות התפארת שלמה, (מאמר "יפה שיחתך").

לכן אחי הקורא אחר שהצעתני לפניך את המאמרים האלו תוכל לחזות בעינים פקוחות כי המעשיות נרמזים בהם סודות עליונות.

עשירה למדי היא הספרות הסיפורית של החסידים. ספרים למאות נתחברו וסיפורים לאלפים ולרבבות נמסרו. אף מסורת סיפורית בעל

א. כתב רבינו הגדול הרמב"ם ז"ל (בפירוש לאבות סוף פרק א) בענין הדיבור שנתחלק לחמשה חלקים וכו' להעיר הנפש למעלות בסיפורים ישירות ולמנעה מן הפחיתות בעיני כל אחד וילכו בדרכיהם וכו' וכו' כדי שיתננו פעולתם וזכרם בעיני בני אדם ויתרחקו מהם וכו', עד כאן לשונו הטהור.

ב. בספר צדה לדרך (דף ר"ב הובא ביוסף לחק תולדות יום ג), וז"ל: ודע כי בזכרון מאמרי החסידות ומעשיהם תשכיל ותשיב ליוצריך.

ג. בספר דברת שלמה (מהגה"ק רבי שלמה לוצקער ז"ל במגילת אסתר) וז"ל: כי על ידי הדיבור וזכירה שמספרים הנס גם כן נתעורר ונמשך בחינת הנס ההוא ולכן מצוה לספר ביציאת מצרים ולהזכיר בכל יום וכו', וכן אפילו הנס הפרטי הנעשה לאדם שהשם יתברך עוזרו מאיזה צרה או אפילו לאדם אחר וכשיזדמן לאדם חס ושלום כמו הצרה הזאת שיזכיר ישועת השי"ת הנעשה לאדם והצילו מצרה כזאת, גם היום יוכל להמשיך ישועת ה' להנצל גם כעת מצרה הזאת, רק שיהיה בבטחון גדול ובאמונה שלימה ובדביקות בהשי"ת כמו שקבלתי מאדמו"ר זללה"ה הוא המגיד הגדול ממעזריטש ז"ל עכ"ל.

ד. בספר אגרא דכלה (פרשת עקב), וז"ל: קבלה הוא מבעלי רוח הקודש כאשר יצטרך אדם לאיזה ישועה כגון לרפואה ולהצלחה ולעבור במצולת ים מבלי מכשול, אזי יזכור כמו פיו מעין אותם הניסים בכיוצא בזה, שנעשו לצדיקי דורות לרבים או ליחיד וכו', שמסיפורי הניסים בכיוצא בענין, יושעו לעין כל אפילו בזולת זכות, עכ"ד.

ה. בספר ליקוטי עצות (מהקדושי בעל ליקוטי מהר"ן באות אל"ף ערך ארץ ישראל סעיף י"ז), מי שהוא בארץ ישראל זוכה לספר סיפורי מעשיות מצדיקי אמת, וזוכין לטהר המחשבה על ידי סיפורי מעשיות של צדיקים.

ו. עוד כתב (שם באות צד"ק סעיף צ"ח), על ידי סיפורי מעשיות מצדיקים נתעורר ונתלהב הלב בהתעוררות גדולה להשי"ת בחשק נמרץ מאוד וכמה צדיקים גדולים ונוראים מאוד סיפרו שעיקר התעוררות שלהם להשי"ת היה על ידי סיפורי מעשיות מצדיקים, עיי"ש.

ז. ועוד איתא בזוהר הקדוש (פרשת בהעלותך דף קמ"ט ע"ב). ומאן דאמר, דההוא ספורא דאורייתא, לאחזאה על ההוא ספור בלבד קאתי, תיפח רוחיה. דאי הכי, לאו איהי אורייתא עלאה, אורייתא דקשוט, אלא ודאי אורייתא קדישא עלאה, איהי אורייתא דקשוט.

תא קזי, מלך בשר ודם, לאו יקרא דיליה הוא, לאשתמי מלך דהדיוטא, כל שכן למכתב ליה, ואי סליק בדעתך, דמלכא עלאה קדשא בריך הוא, לא הוו ליה מלין קדישין, למכתב ולמעבד מנייהו אורייתא, אלא דאיהו כניש כל מלין דהדיוטין, כגון מלין דעשו. מלין

לפי שרוב הסיפורים לא נכתבו בזמן אחד, ונתפרסמו על ידי כותב הטורים בהרבה ספרים ובזמנים שונים, לכן באו תוארים שונים בהסיפורים על הצדיקים (הרב הקדוש, הרב הצדיק, הרבי וכיוצא), ואין כאן לא משום קביעת יחס ולא משום כוונה תחילה, מטעם זה בא בכמה סיפורים "ז"ל" אחר שם הצדיק, ובכמה מהם אין תוספת זו ומשנה לא זזה ממקומה.

המקווה נתחמם על ידי יחודים

צדיק אחד תלמיד מן הבעל שם טוב זכרוננו לברכה למורי חמי מורנו הרב אברהם מרדכי הצדיק מפינטשוב שהלך עם מרן למקוה בימי החורף בעת קור גדול אשר נמשך הגליד מן הגנות ונקרא סאנפיל, והמקוה נתחמם תיכף על ידי יחודים (שמות הקדושים) וענין זה היו יכולים כל בית מרן לחמם המקוה בחום גדול ועמד במקוה איזה שעות עד שהתחיל הנר לטפטף וליכבות, ואמר לו לרבינו הנה הנר מטפטף ליכבות ואמר לו הבעל שם טוב בזה הלשון: **דארנע, קח סנפיל מן הגג והדלק, מי שאמר לשמן וידלוק יאמר לזה וידלוק**, וסיפר שהיה דולק והולך עד שהלך עמו לביתו אחר שעה ושתיים וכשבא לבית נשאר מעט מים בידו.

(בעל שם טוב על התורה, בהקדמה אות ל"ד)

מקוה מטהר ממחשבות כפירה

הגאון הנורא אב בית דין דקהלת ברעזאן זכותו יגן עלינו תשובות מהרש"ם (הובא במנורת זהב) שמעתי זה כמה שנים מהרב הצדיק אחד מהדור שלפנינו, שסיפר כי בימי הצדיקים הקדושים וכו', **ר' אלימלך ור' זושא זי"ע**, נחלה איזה רב גדול מנכדי הרב הגאון ר' שמחה הכהן ראפפורט (אביו של הגאון הח"י אב בית דין דקהלת לבוב זכרוננו צדיק לברכה), בהיות אצל אביו הרב הגאון זכרוננו צדיק לברכה בימי עלומיו והגיע לסכנת נפשות, והרופאים נתיאשו לרפאותו, ואמו הרבנית הפצירה בבעלה אביו הנזכר לעיל להרשות לה ליסע לליזענסק, ואם כי היה מכת המתנגדים נגד תלמידי הבעל שם טוב זכותו יגן עלינו, בכל זאת נעתר לה, ובבואה לפני הרב הקדוש ונתנה לו הפתקא עם שמו ושם אמו, השיב לה שבאם תבטיחהו שאם ישוב לאיתנו יבא אליו על שבת קודש, יבטיח לה שיתרפא והבטיחתו, ואז אמר לה ליסע לביתה ובדאי יתרפא, וזהו האות, כי בבואה הביתה תמצא שם אסיפת ג' רופאים היותר גדולים, וכולם יאמרו נואש, וכי אבדה כל תקוה וילכו לביתם, ואז יחזור אחד מהם וישוב לבית החולה ויכתוב ריצעפט, ומזה יתרפא בנה, אבל הרופא בלכתו לביתו ימות פתאום, וכן היה כאשר אמר רבינו הקדוש זצוקללה"ה.

שנתרפא נסעה אמו עמו לליזענסק, לקיים מוצא שפתיה, ושבתו שם שבת קודש, ואז אמר הרב הקדוש (ר' אלימלך) להרב הגאון זכרוננו צדיק לברכה, כי בימי ילדותו שקד על ספרי מחקר, והכניס טינא בלבו באמונת השם יתברך ותורתו, וזה גרם לו המחלה, והגם שנתרפא מחליו בכל זה שורש מחלתו לא נתרפא וההכרח שיסע משם לאניפלי, וביום ו' קודם אור היום בא לשם ונכנס לבית אכסניא, ועמד שם זקן אחד ונתן לו שלום, וקרא אותו בשמו ונתפלא הרב הגאון הנזכר לעיל ושאל להזקן מי הוא, והשיב אני שמי זוסיא אחיו של ר' אלימלך מליזענסק, בוא עמי למקוה, ויחד והלך עמו וטבלו יחד, ומיד סרו מעליו כל ההרהורים וספיקות שהיה בלבו, ואמר לו הנה עתה נתרפא כל מחלתך ושב ורפא לו, עד כאן לשונו.

(טהרת יום טוב)

פה, רבי מפי רבי וחסיד מפי חסיד, קיימת. כותב הטורים בחר מפייה ומפי כתבם הקדושים סיפורים וקבע להם מקום. לא "עיבד" את הסיפורים לפי רוחו וטעמו, לא שינה את העובדות המסופרות, לא בתוכן העיקרי ולא בפרטיהן, וסדרתי אותם בלשון צח ונקי כדי שיהיה יד הכל ממשמשים בו וקטן וגדול שוים בו כאשר עיניכם תחזינה מישרים.

מקוה סגולה להמתיק הדינים

שהיה רגיל מאוד בטבילת מקוה טהרה, והרבה פעמים ראו ממנו ענינים נפלאים בזה, וכשהוכרח לפגוע או לדבר עם איש אשר לא ישרו מעשיו בעיניו, תיכף ומיד הלך לטבול במקוה, וכדוגמת שמביא הגאון בעל שבט מיהודא מסאטמאר זכרוננו צדיק לברכה ממרן בעל החתם סופר זכותו יגן עלינו שהיה בעירו תורני שהיה מחזיק אותו למין רחמנא ליצלן ובעת שבא למרן החתם סופר, תיכף לאחר שהלך לו למד ספר מוסר שלא יאחז בו משהו מהבל פיו, כן רבינו זכרוננו לברכה היתה עבודתו בעיניי מקוה נפלאה מאוד, וכאשר באו אליו להתפלל עבור חולה רחמנא ליצלן הלך מיד למקוה, ועין בעין ראו שתיכף ומיד הוטב לו הגם שהרבה פעמים היה אחר יאוש, וכאשר באמת איתא בספרים הקדושים שטבילת המקוה הוא סגולה להמתקת הדינים.

(הדרת קודש, תולדות ומנהגים של הרב הקדוש מנאסוד זכרוננו צדיק לברכה)

מקוה מטהר ומקשר - דעת זו טהרות

ידי טבילה במקוה יכול לקשר דעת חבירו לדעתו, וסיפר שפעם אחת נחלה הרב הקדוש ר' משה אליקים בנו של הרב המגיד הקדוש מקאזניץ זכרוננו צדיק לברכה בהיותו ילד קטן עד שנתייאשו הרופאים ממנו, והיה המגיד הקדוש אביו זכרוננו צדיק לברכה שרוי בצער גדול, ובהגיע זמן התפלה גמר בדעתו להסיח דעתו מחולי בנו הילד, ופירוש ותשלך את הילד תחת אחד השיחים, שיח לשון תפלה, עבור תיבה אחת מהתפלה שתהיה בשמחה, והרגיש בדבר זה הרב הקדוש מבארדיטשוב זכותו יגן עלינו והלך לטבול במקוה, ואמר שפעל בטבילתו לשנות דעת הרב הקדוש המגיד מקאזניץ לדעתו שיתפלל דוקא על רפואת הילד הנזכר לעיל, ואמר שעל ידי ששינה דעתו להתפלל על הרפואה היה המתקת הדינים מעל כל ילדי ישראל.

טהרה מרחקת מן הטומאה

עם לבדד ישכון ובגוים לא יתחשב (במדבר כג, ט), על דרך הלצה יש לומר ששמעתי בשם אדוני אבי זקני הבעל שם טוב זצלה"ה, שפעם אחד הלך למקוה בין ישמעאלים ובחזרתו מן המקוה ירא שלא יגע בו ישמעאל, ושמע שני ישמעאלים מדברים אחד לחבירו שמור עצמן שלא תגע ביהודי הטמא הזה חלילה, והוא שאמר הן עם לבדד ישכון, ואינם מתערבים בגוים הטמאים, והוא מחמת ובגוים לא יתחשב, שאינם חשובים בין הגוים, וזהו טובתם וקל להבין.

(דגל מחנה אפרים, פרשת בלק)

לטבול כמה פעמים ביום

פעמים שהלך רבינו (הגאון הקדוש מצאנז זכרוננו צדיק וקדוש לברכה) למקוה בכל יום אי אפשר לכתוב, מחמת שלא היה שוה בכל יום ויום, והיה הולך כמה פעמים בכל יום וכמה פעמים בלילה, וזה לא היה שוה בכל פעם רק בבוקר קודם התפלה וגם בלילה קודם חצות הלך בכל פעם להמקוה, וכמה פעמים הלך גם קודם מעריב להמקוה. (דרכי חיים, מנהגים אות ז')